

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

ΑΥΤΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΘΑ ΜΕ ΤΡΕΛΑΝΕΙ!

ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΟΣ, ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΟΛΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αυτή η οικογένεια θα με τρελάνει!**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Μανανεδάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Κατερίνα Μανανεδάκη, 2020

© Εικόνων εξωφύλλου: GoodStudio, eamesBot, Elena Zlatomrezova/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3625-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3626-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

ΑΥΤΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΘΑ ΜΕ ΤΡΕΛΑΝΕΙ!

ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΟΛΟΙ

ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Έχετε μήνυμα στο κινητό σας*, Λιβάνης, 2001
Διαζύγιο αλλά ελληνικά, Λιβάνης, 2003
Οουον μοιχεύσεις!, Λιβάνης, 2007
Στο μεγάλο κρεβάτι της show biz, Λιβάνης, 2008
Μάμα 2 και ο μπαμπάς στον κόσμο του!, Λιβάνης, 2010
Για έναν άντρα, Λιβάνης, 2012
Ίδια η μάνα σου έγινες!, Λιβάνης, 2013
Είναι τρελές αυτές οι γυναίκες, Λιβάνης, 2014
Πώς να σκοτώσεις τον άντρα σου (Και να μη σε πιάσουν!),
Λιβάνης, 2015
Του Google η μάνα κάθεται!, Λιβάνης, 2016
Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες!, Ψυχογιός, 2017
Εγώ πότε θα γίνω ευτυχισμένη;, Ψυχογιός, 2018
Ο πόλεμος της ζυγαριάς, Ψυχογιός, 2019

Για παιδιά

- Ο Βίτα και η Μίνη κνηγούν μια Βιταμίνη*, Λιβάνης, 2009
Παλιά επαγγέλματα, ζωντανέψτεε...!, Λιβάνης, 2011
Ποιος φοβάται τα μικρόβια;
(Σε συνεργασία με τον Αναπληρωτή Καθηγητή
Παιδιατρικής Παναγιώτη Σπυρίδη), Λιβάνης, 2014

Σε κάθε σπίτι ένας τρελός και στο δικό μου όλοι...

1

«Είμαι μια άλλη, ζω σε παράνοια, τον εαυτό μου βρίσκω σπάνια», και ξανά, για να το εμπεδώσουμε, «είμαι μια άλλη, ζω σε παράνοια, τον εαυτό μου βρίσκω σπάνιαaaa!»

(Απόσπασμα από τραγούδι του Νίνο,
γιατί, πάνω απ' όλα, μας αρέσει να τραγουδάμε)

Αγαπημένε μου, πολυαγαπημένε μου Θεούλη,
ναι, εγώ είμαι πάλι, εγώ είμαι που σου γράφω. Με
θυμάσαι; Ίσως να μη με αναγνώρισες αμέσως με αυτή την
κόκκινη μάσκα με τις ροζ καρδούλες και τα κίτρινα γάντια
τα στολισμένα με πολύχρωμα φωτάκια, αλλά, ναι, εγώ είμαι.
Η γνωστή άγνωστη, η συνήθης ύποπτη, η τρελή της περιοχής,
που σας εύχεται «χρόνια πολλά», έτσι, στο άσχετο, και σας
στέλνει την αγάπη της. Αυτή που έχει περάσει και έχει τρα-
βήξει τόσο πολλά, που, αν μπει στο μετρό να πει τον πόνο της
και να πουλήσει σιλό, δε θα υπάρξει άνθρωπος που να μην
τη λυπηθεί και να μην τη συμπονέσει.

Γιατί φαντάζομαι πως βάσανα και προβλήματα έχετε κι

εσείς που παρακολουθείτε τώρα σε ζωντανή σύνδεση αυτή τη θεϊκή αλληλογραφία –μιλάμε για τεχνολογία Παραδείσου, όχι παίξε γέλασε–, αλλά εγώ, σας το λέω με πάσα βεβαιότητα και σιγουριά, εγώ έχω περισσότερα. Και τα έχω όλα και σε μεγαλύτερο βαθμό.

Κοντεύετε να λαλήσετε από φόβο, αγωνία και πανικό για την παγκόσμια γαμωπανδημία; Κοντεύετε να λιώσετε τα χέρια σας από τα πολλά πλυσίματα και τις απολυμάνσεις; Έχει γίνει η χλωρίνη η καλύτερή σας φίλη; Εγώ και πάλι είμαι χειρότερα, πολύ πολύ χειρότερα.

Σας τρελαίνουν μήπως τα παιδιά σας και αναφωνείτε μέρα νύχτα «Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες»; Σας έχω. Αναρωτιέστε, καθώς κοιτάτε με μισό μάτι τον άντρα σας, «Εγώ πότε θα γίνω ευτυχισμένη»; Το έχω δει το έργο κι απ' την καλή κι απ' την ανάποδη.

Έχετε παχύνει με τη βρομοκαραντίνα που περάσαμε και συνεχίζετε να τρώτε ό,τι βρείτε και ό,τι δε βρείτε μπροστά σας, αφού το έχετε ήδη φάει προηγουμένως; Είμαι ο άνθρωπός σας. Έχω τον «Πόλεμο της ζυγαριάς» κλεισμένο και κλειδωμένο στην ντουλάπα και κάθε βράδυ νομίζω πως ακούω τη φωνή της Ελένης Πετρούλακη να μου φωνάζει: «Τρωωωζ! Σε βλέπωωω!»

Ναι, ναι, εγώ είμαι, που περνάω από βαγόνι σε βαγόνι του μετρό και φωνάζω «Πάρτε, κύριε, λαχείαααα»... εεε... συγγνώμη, αυτό είναι από άλλο έργο. «Πάρτε, κύριε και κυρία, ένα μίνι απολυμαντικό για να με βοηθήσετε, μη μου γυρνάτε την πλάτη, δεν έχω χτυπήσει και εισιτήριο και φοβάμαι τους ελεγκτές, αφήστε που κοντεύω να σκάσω και με τη μάσκα όλη μέρα κολλημένη στη μούρη μου. Πάρτεεε, σας παρακαλώωω, πάρτεεε!»

Αγαπημένε μου, πολυαγαπημένε μου Θεούλη,

σε καλώ λοιπόν ξανά, ενοχλώ, δεν ενοχλώ, για να σε ενημερώσω πως προσπαθώ, με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, να είμαι κάπως καλά, να είμαι σχεδόν καλά και, αν γίνω τελείως καλά, σου υπόσχομαι, Θεούλη μου, πως θα κάνω ένα πάρτι με καλεσμένο τον Νίνο, να τραγουδάει στη διαπασών το «Είμαι μια άλλη, ζω σε παράνοια, τον εαυτό μου βρίσκω σπάνια» κι εγώ θα πετάω λουλούδια και θα ανεβαίνω στα τραπέζια και θα χορεύω, αν με βαστάνε ακόμη τα τραπέζια δηλαδή, γιατί, μετά τα εκατόν τριάντα εφτά κιλά που πήρα στην κλεισούρα του «οξαποδώ» κορονοϊού, θα πρέπει να φέρω και να παρκάρω στη μέση του πάρτι μια τριαξονική νταλίκα για να ανέβω πάνω και να λικνιστώ και να καταπλήξω τα πλήθη.

Και θα γίνει, που λες, καλέ μου Θεούλη, με τη βοήθειά Σου πάντα, ξανά ΠΑΣΟΚ και θα πετάμε τις μάσκες, τα γάντια και τα λεφτά στον αέρα, και θα τα καίμε «γιατί τα πεντοχίλιαρα δεν είναι πετσετάκια, να παίρνω με τη σέσουλα να γράφω ραβασάκια».

Θα έχω στρωμένα κάτω και τα καλά χαλιά της Μοιραράκη, βρόμικα θα μου πεις, γιατί τα τελευταία χρόνια ούτε λεφτά για να τα στείλω στο καθαριστήριο δεν είχα, δε βαριέσαι όμως, με τόση τρίχα που βγάζει το σκυλί μας, έχουν γίνει πλέον πέλος χαλιού και τρίχα δύο σε ένα, ωραιότατο, να γλείφεις τα δάχτυλά σου, και κάποτε θα τα πουλήσω συλλεκτικά τα χαλιά, πως τάχα σε αυτά ξάπλωναν ο Κανάρης και ο Καραϊσκάκης με τις μαλλιαρές προβατένιες κάπες τους και θα βγάλω τα σπασμένα για όλα όσα έχω περάσει και όσα συνεχίζω να τραβάω.

Αχχχ, Θεούλληη μουουου, αχχχ!

Το έχεις παρατηρήσει... τόσο συχνά που τα λέμε τον τε-

λευταίο καιρό κι ας μη μου απαντάς, ξέρω πως πνίγεσαι στη δουλειά, δεν παρεξηγώ, ξένοι είμαστε, βρε αδερφέ... πως η αγαπημένη μου λέξη πια είναι το «αχχχ»;

Ξυπνώ, αχ, κοιμάμαι, αχ, δεν κοιμάμαι, στριφογυρίζω στο κρεβάτι και ξανά αχχχ, θα σου ομολογήσω, γιατί αμαρτία εξομολογουμένη δεν είναι αμαρτία, πως, για να μπορέσω κάπως, λέω κάπως, να ηρεμήσω με όλα αυτά που συμβαίνουν τριγύρω μας, έχω τσακίσει τα φυσικά ηρεμιστικά και η βαλεριάνα στο χωράφι με βλέπει και κρύβεται. Για να μην πω για την καλέντουλα, το θυμάρι, τη ρίγανη, μια φορά ήπια και απόσταγμα φίκου, που δεν ξέρω αν βοηθάει, αλλά μόνο αυτός δεν είχε ξεραθεί στο μπαλκόνι. Γιατί, πάνω στο τσακίρ κέφι της απομόνωσης και της υστερίας, ό,τι έβρισκα σε καταπραϊντικό το «χτύπαγα» και, μεταξύ μας κιόλας, συνεχίζω ακόμη να το «χτυπάω».

Ναι, ναι, Πανάγιε Πατέρα, άσπρο χάπι, γαλάζιο χάπι, ροζ χάπι, από το χωράφι στο φαρμακείο κι από εκεί στο σπίτι μας και στο καπάκι βιταμίνες για να μείνουμε γεροί, βιταμίνες για να αντέξουμε, βιταμίνες για την όρεξη, αυτές τις τελευταίες εγώ ποτέ δεν τις χρειάστηκα, να τα λέμε κι αυτά, αλλά, όσο να πεις, ένα χάπι την ημέρα τον γιατρό τον κάνει πέρα, αν και ο μόνος γιατρός που ονειρεύομαι καθημερινά πια, γιατί τον Τσιόδρα τον έχω κάνει φίλο κολητό και δε μετράει, είναι ο δόκτωρ Χάουζ. Ναι, τον έχω μεγάλο απωθημένο και σίγουρα με χαρά θα καθόμουν να με εξετάσει, έτσι, για να ανέβει κάπως και το τσακισμένο μου εγώ.

Αρκετά όμως σε ζάλισα, Θεούλη μου, αν και είμαι σίγουρη πως χαίρεσαι πάντα να μαθαίνεις νέα μου, γι' αυτό ολοκληρώνω τώρα αμέσως αυτό το μείλ και σου το στέλνω στη γνωστή διεύθυνση stotho@paradeisos.com.

Γιατί, δηλαδή, όταν ήμασταν παιδιά στέλναμε γράμματα

στον Αϊ-Βασίλη; Ε; Ε; Τα έπαιρνε δεν τα έπαιρνε, τα καβατζώναμε εμείς τα δώρα; Τα καβατζώναμε. Έτσι κι εγώ τώρα, αντί να πάω να κλειστώ στο Δαφνί, που με το ζόρι το γλίτωσα με την οικονομική κρίση που μας βρήκε βολεμένα στελεχάκια και μας μεταμόρφωσε σε πατημένα μνημονιακά σύκα, αντί λοιπόν να καταλήξω εκεί, που δεν υπάρχουν κι άδειες θέσεις, ο ένας πάνω στον άλλον, σου λέει, είναι στο ίδρυμα, φίλοι και γνωστοί αγαπημένοι, αν μη τι άλλο δε θα πλήξω δευτερόλεπτο, σου γράφω λοιπόν από το κινητό μου, κρυμμένη δίπλα στο κρεβάτι της κρεβατοκάμαράς μου, γιατί μόνο εκεί βρίσκω καταφύγιο πια, και περιμένω με μεγάλη αγωνία, όπως πάντα άλλωστε, να πραγματοποιήσεις επιτέλους εκείνη την παλιά αλλά πάντα επίκαιρη ευχή μου, προφίτερόλ να τρώω και μυσ να γίνεται...

«Βαγγελιώωω, Βαγγελιώωω, πού σης μάνας σου είσαι πάλι; Μια ώρα σε φωνάζω και τσιμουδιά δε βγάζεις. Πάλι χωμένη κάτω από το κρεβάτι στην κρεβατοκάμαρα είσαι και τρως; Με μπουλντόζα θα πρέπει να σε σύρουμε στην παραλία, όταν καταφέρουμε δηλαδή να πάμε για κάνα μπάνιο...»

«Εδώ είμαι... Έρχομαι αμέσως! Κάτι ρούχα τακτοποιώ στις ντουλάπες κι έρχομαι!»

Ουρλιοκοπάω για να μ' ακούσει ο άντρας μου και να σταματήσει να μου τρυπάει τ' αυτιά με την αγριοφωνάρα του και μετά μουρμουρίζω «καταραμένε, που να καείς στο καζάνι της Κόλασης σε σιγανή φωτιά για να χυλώσεις κιόλας. Που χρυσό σ' έχω κάνει είκοσι χρόνια γάμου τώρα να με φωνάζεις Λίτσα όπως όλοι, κι εσύ όλο Βαγγελιώ και Βαγγελιώ, γιατί έτσι σε συμβούλεψε να κάνεις η στρίγκλα η μάνα σου, το σωστό, λέει, είναι το βαφτιστικό. Τι αμαρτίες πληρώνω, Θεέ μου, τι;»

«Αχχχ!» αναστενάζω καθώς προσπαθώ να σηκωθώ από

το πάτωμα, με έχει πεθάνει η μέση μου, όχι, δεν είναι της ηλικίας, είναι από τα μαθήματα ντάνσινγκ στον στύλο, θα τα έκανα, αλλά δεν έχουμε στύλο, αλλιώς...

Όλες οι συμμαθήτριες και οι φίλες μου, μουρμουρίζω μόνη μου καθώς προσπαθώ τοίχο τοίχο να φτάσω στην πόρτα, όλες έχουν παντρευτεί καλούς, χρυσούς και έξτρα βοηθητικούς άντρες. Μόνο εγώ, εγώ η χαζή, πήγα και παντρεύτηκα το ίδρυμα προσωποποιημένο... τον Θεοχάρη, Χάρη με το όνομα, καθηγητή Φιλολογίας και ποιητή, παρακαλώ, έχει γράψει την ποιητική συλλογή με τίτλο *Το πεζοδρόμιο είναι κρύο και σκληρό*, θα τη γνωρίζετε, φαντάζομαι, ε; E; Μιλά για την αποξένωση των ανθρώπων, αλλά ταυτόχρονα εκθειάζει και την αγάπη στις καρδιές μας, το πόσο κοντά έχουμε έρθει όλοι τώρα μετά τα «πανδημιακά» που μας έπεσαν στο κεφάλι. Τώρα, πώς γίνεται το πεζοδρόμιο να συμβολίζει και την αποξένωση και την αγάπη ενώ είναι και κρύο και σκληρό, θα σας γελάσω και δεν το θέλω.

Εγώ για διακοπές ήρθα στην Αθήνα από την υπέροχη «Θεσσαλονίκη μου, μεγάλη φτωχομάνα, εσύ που βγάζεις τα καλύτερα παιδιά», με ντύσανε νυφούλα κι έτσι κόλλησα. Έχε χάρη που δε με ήθελε ο συμμαθητής μου ο Φώντας, κούκλος και αριστούχος στην έκτη δημοτικού, που εγώ έσκιζα τις ποδιές μου για χάρη του, ναι, φορούσαμε ακόμη ποδιές τότε, κι αυτός πήγε και τα έφτιαξε μια νύχτα με φεγγάρι με την κολλητή μου, μόνο και μόνο επειδή εκείνη ήταν ξανθιά και κούκλα, ενώ εγώ μελαχρινή και κάπως λιγότερο κούκλα – αλλά θα πάρω στύλο για το ντάνσινγκ και θα τους δείξω εγώ, όλους θα τους δείξω...

«Ακόμα, ρε Βαγγελιώ, ακόμααα; Τι θα γίνει επιτέλους με το φαγητό, έχω λυσσάξει της πείνας...» φωνάζει, συνεχίζει να φωνάζει, ξελαρυγγιάζεται.

«Έρχομαι, ρε Θεοχάρη», Χάρη τον φωνάζω συνήθως, αλλά τώρα τα έχω πάρει κι εγώ. «Έρχομαι. Το έχω βάλει το κατσικάκι με τις πατάτες στον φούρνο και σου έχω κάνει κι έναν χαλβά σιμιγδαλένιο και σου έχω κάνει και μια κοτόσουπα για να κοιμηθείς ελαφριά».

Προχωρώ όσο πιο γρήγορα μπορώ από την κρεβατοκάμαρα, που έχω μετατρέψει σε χώρο ιδιωτικής προσευχής, στο σαλόνι, με μεγάλα και, όσο μπορώ, βιαστικά βήματα. Τον συναντώ στη μέση του σαλονιού, ένας άντρας και μια γυναίκα με ένα κοινό εξαιρετικά σημαντικό, το «και να σε φάω, δε θα σε χορτάσω», που λέει και η αγαπημένη μου μανούλα, που από εκείνη πήρα ένα σωρό χούγια, αλλά και την τέχνη στην... άθλια μαγειρική, αφού και το ρύζι στο σακουλάκι κι εκείνη κι εγώ το βγάζουμε πάντα λασπωμένο.

«Αυτά τα φαγητά, Θεοχάρη», βάζω τα χέρια στη μέση και τον αγριοκοιτάζω, «τα δεκαοχτώ διαφορετικά τη μέρα, και τα γλυκά, που έχω κατανήσει επτά σερβιτόρες και οχτώ ντελιβεράδες μαζί, με το που θα τελειώσουν όλα αυτά με τους λοιμούς, τις καραντίνες και τις στενοχώριες, κοίτα να τα ξεχάσεις. Ακούς;» Τον αγριοκοιτάζω ξανά. «Να τα ξεχάσεις. Δεν έφαγα εγώ τα νιάτα μου να γίνω μια πετυχημένη καριερίστα και μια δακτυλοδεικτούμενη γυναίκα, για να κλειστώ στην κουζίνα και να κάνω τη δούλα για σένα και τα παιδιά».

«Ναι, καλά. Σιγά την καριερίστα». Τεντώνεται και χασμουριέται μέσα στα μούτρα μου. «Γραμματέας σε γραφείο δικηγόρου να απαντάς στα τηλέφωνα και περάστε από δω για τη σύσκεψη, παρακαλώ, και νομίζεις πως, επειδή φοράς ταγέρο, είσαι κι εσύ δικηγόρος. Και σιγά τα φαγητά δηλαδή, που τα μισά τα καις και τα άλλα μισά τα αφήνεις ωμά. Ίδια η μάνα σου, για να μην πω και χειρότερη».

Τώρα, στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, θα πρέπει ο ένας να αγαπάει τον άλλον. Θα πρέπει να έρθουν κοντά τα ζευγάρια, να δεθούν ακόμη περισσότερο μεταξύ τους. Η συντροφικότητα και η αγάπη είναι το άλφα και το ωμέγα σε έναν σωστό και καλό γάμο.

Η φωνή της φίλης μου της ψυχολόγου, της Χριστίνας, που με όλη αυτή την περιπέτεια της πανδημίας έβγαине δεξιά κι αριστερά στις τηλεοράσεις κι έδινε συνεντεύξεις, τις οποίες εγώ έπρεπε, φυσικά, να παρακολουθώ για να της λέω μετά πόσο καλή και αδύνατη ήταν, βουίζει στο κεφάλι μου.

Οικογενειακή γαλήνη και ευτυχία, Λίτσα. Αυτό είναι το ζητούμενο και γι' αυτό θα πρέπει πρωτίστως να αγωνιζόμαστε όλοι μας.

Μιλάει πάντα με σιγουριά και πλατύ χαμόγελο η Χριστίνα. Πρωταγωνίστρια στα ωραία λόγια, με τα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά της, φυσική κοκκινομάλλα που δεν έχει ανάγκη από βάσιμο ρίζας, με έναν ωραιότατο πίνακα με ηλιοτρόπια φόντο Skyre στο υπερμοντέρνο σαλόνι της.

Εγώ, πάλι, εμφανίζομαι, όταν μιλάμε μεταξύ μας, σταθερά με πέντε δάχτυλα άσπρη ρίζα και στο φόντο μια σιδερώστρα με στοίβες τα ασιδέρωτα, έναν πίνακα από την Επανάσταση του '21 κρεμασμένο λοξά, γιατί είναι και του επαναστατικού ο δικός μου, ενώ ο Πότερ, ο σκύλος μας, που μαζέψαμε κουταβάκι από τον δρόμο έναν χρόνο πριν, «μικρό θα μείνει, είναι ψευτολαμπραντοράκι», υποστήριζε ο κτηνίατρος και έχει γίνει διασταύρωση αρκούδας με λυκόσκυλο, πηδάει κάθε τρεις και λίγο ψηλά, ρίχνει τη σιδερώστρα, ρίχνει τα ασιδέρωτα, κοντεύει να ρίξει κι εμένα από τη σπασμένη καρέκλα, που δώσαμε ένα σωρό λεφτά για να αγοράσουμε, όταν παντρευτήκαμε, και τώρα παραπαίει, σκληρό απομει-

νάρι των ημερών που ούτε είχαμε φανταστεί ότι θα ζήσουμε.

Και μεγάλη προσοχή στα παιδιά, Λίτσα. Πολύ μεγάλη προσοχή στα παιδιά. Να είστε κοντά τους, να τα αγαπάτε, να τα φροντίζετε, να έχετε υπομονή και κατανόηση μέχρι να βρουν τον δρόμο τους στη ζωή.

Καταιγισμός συμβουλών από τη Χριστίνα στην τηλεόραση, αλλά και προσωπικά, που, μεταξύ μας, ούτε παιδιά ούτε σκυλιά έχει, αλλά ούτε καν παντρεμένη είναι. Αλλάζει τους άντρες σαν τα πουκάμισα, αλλά μην το πείτε παραέξω και της χαλάσουμε το ίματς, «φύγε εσύ, έλα εσύ, σε βαρέθηκα, δεν ταιριάζουν οι χημείες μας, τα κάρμα μας, τα ζώδια μας, άντε γεια» κι από δω πάν' κι οι άλλοι.

Τη γνώρισα, έτσι για να ξέρετε, σε μια διάλεξη που είχε έρθει να δώσει πριν από καμιά πενταετία περίπου στο σχολείο των παιδιών μου: *Εφηβεία και οικογένεια. Πώς μπορείτε να σταθείτε ουσιαστικά και με αγάπη δίπλα στα παιδιά σας.*

Ήρθε, πρώτη θέση εγώ, φυσικά, που ψοφάω για ψυχολογικά. Ο άντρας μου εννοείται πως δεν ήρθε. Καθηγητής είναι, τα ξέρει όλα, ΚΑΙ για την εφηβεία ΚΑΙ για την οικογένεια ΚΑΙ για τα παιδιά, άσχετα που έχει σκυλοσκοτωθεί και με τον γιο μας και με την κόρη μας από προχθές και ακόμη δε μιλιούνται. Τους κυνήγαγε, βλέπετε, μια ολόκληρη μέρα να τους διαβάσει την υπό κατασκευή νέα ποιητική συλλογή του με τίτλο *Αντάρα και Φωτιά*, το στα *Μπατζάκια μας* το συμπληρώνω εγώ, και αυτά τα σκασμένα κρύβονταν μέσα στο μπάνιο για να γλιτώσουν. Ενώ για όλα διαφωνούν, έμειναν ενωμένα μπροστά στο μεγάλο κακό που παραμόνευε.

Και μετά, για να σας ολοκληρώσω και τα της φιλίας μου με τη Χριστίνα, μετά, που λέτε, το τέλος της ομιλίας πήγα να της κάνω κάνα δυο διευκρινιστικές ερωτήσεις και κάπως η

μια κουβέντα έφερε την άλλη και κάπως συμπαθηθήκαμε και κάπως βγήκαμε και για καφέ και είμαστε τώρα φίλες κολλητές και δίπλα η μια στην άλλη. Εγώ τη μνημονεύω για την τύχη της, μόνη σαν το λεμόνι, να μην έχει κανέναν πάνω από το κεφάλι της, κι αυτή μνημονεύει επίσης την τύχη της και περνάει ζάχαρη, αφού είναι εντελώς απενοχοποιημένη και υποστηρίζει πως υπάρχουν γυναίκες που είναι φτιαγμένες για οικογένεια, μη με κοιτάτε, κοκκινίζω, και γυναίκες που είναι φτιαγμένες για να ζουν παρέα με τον εαυτό τους.

«Μαμάαα, φαΐ! Μαμάαα, πεινάμε!»

Με ένα στόμα μια φωνή τα δυο βλαστάρια μου, ο Πάνος, δεκαεπτά ετών, και η Γεωργία, δεκαπέντε, του πεθερού μου το όνομα Παναγιώτης και της μάνας μου Γεωργία, έπειτα από καβγάδες ομηρικούς με την πεθερά μου, που λύσσαγε να βγάλουμε το δικό της, ενώνουν τα αγαπημένα μου παιδιά τις δυνάμεις τους και τσιροκοπάνε, καθένα από το δικό του δωμάτιο, λες κι έχουν έναν εσωτερικό συναγερμό, και ενώ σε τίποτ' άλλο δεν τα βρίσκουν και συνέχεια μαλώνουν, άμα είναι για φαΐ και ίντερνετ, συσπειρώνονται και κάνουν το σπίτι και τον κόσμο ολόκληρο ανάστα ο Κύριος. Και, φυσικά, ποτέ μα ποτέ δε φωνάζουν «μπαμπά». Όχι, ποτέ. Μόνο «μαμάαα». Λες και είναι μονογονεϊκή η οικογένεια. Γιατί, θα μου πεις, και «μπαμπά» να φωνάξουν, θα τους απαντήσει κανείς; Κανείς, και σας το υπογράφω όπου θέλετε. Το αγαπημένο μου στεφάνι είτε που θα βλέπει τις εξελίξεις της παγκόσμιας πανδημίας στην τηλεόραση στη διαπασών και θα τους αγνοεί ή, αν τους απαντήσει, θα είναι για να ρωτήσει αν έχουν κάνει τα μαθήματά τους και κυρίως τα λογοτεχνικά τους και να ξεκουβαληθούν από τα δωμάτιά τους για να τους διδάξει και να τους λύσει τυχόν απορίες, δεν πρέπει, σου λέει, να έχουν κενά, οπότε κοροίδα εί-

ναι να τον ενοχλήσουν; Κορόιδα δεν είναι και αυτό έχει εξακριβωθεί ωραιότατα στην πάροδο των χρόνων.

Αφήστε που ο πατέρας τους θέλει τον γιο του Πάνο γιατρό, ενώ ο Πάνος θέλει να γίνει τραγουδιστής, με δικό του κανάλι στο YouTube, ενώ τη Γεωργία τη θέλει δικηγόρο, η ίδια θέλει να γίνει νυχού και αισθητικός, επίσης με δικό της κανάλι στο YouTube, κι εγώ θέλω να ανοίξω την πόρτα και να φύγω, να πατήσω το γαμωό της καραντίνας –δεν πιστεύω να το ξεχάσατε, αξέχαστο μας έχει μείνει– και να εξαφανιστώ, ιδανικά χωρίς τον σκύλο, ο οποίος, από εκεί που παρακάλαγε κλαψουρίζοντας να τον βγάλει κάποιος βόλτα και όλοι κάναμε τους Κινέζους, τώρα είναι συνέχεια στον δρόμο και κυνηγάει γάτες, άλλους κατακαημένους περαστικούς και γενικώς ό,τι κινείται και αναπνέει δίπλα του.

Αποτέλεσμα; Με τη λύσσα του με έχει ρίξει τέσσερις φορές στις ρούγες και στα σοκάκια. Μια σε μια κατηφόρα με το κεφάλι, με μάζεψαν οι περαστικοί που δεν ήξεραν κι από πού να με πιάσουν, μην κολλήσουν και τίποτα και τρέχουνε, μια σε μια ανηφόρα με τα μούτρα, δε με βοήθησε κανείς, δεν υπήρχε ψυχή στον δρόμο, μια σε ένα παρκάκι που υποτίθεται πως κατουρούσε κι εγώ έστελνα μήνυμα από το κινητό μου στη Χριστίνα, είδε μια γάτα, την κυνήγησε κι εγώ από θαύμα δεν έσκασα με το κεφάλι πάνω σε ένα κοντινό δέντρο, και μια στο πλάι, όταν είδε μια ωραιότατη, είναι αλήθεια, σκυλίτσα να περνάει από δίπλα μας και θέλησε να της κάνει γλύκες. Έπεσα εγώ πλάι σαν τερματοφύλακας χασογκόλης και στραμπούλιξα αστράγαλο και καρπό, η ιδιοκτήτρια της σκυλίτσας δε στάθηκε λεπτό να δει αν επέζησα, γιατί δε φορούσα ούτε γάντια ούτε μάσκα και με αντιμετώπισε σαν τον Αντίχριστο σε νέες περιπέτειες.

«Πεινάνε τα παιδιά, Βαγγελιώ, δεν ακούς; Πού χαζεύεις

πάλι; Πάμε στην κουζίνα να τους ετοιμάσεις να φάνε, να φάω κι εγώ και μετά θα πάω να ξαπλώσω να δω μια παράσταση που έχει ανεβάσει το Εθνικό στο site του και την είχα χάσει όταν παιζόταν κανονικά...»

Αρχίζω να κοκκινίζω από πάνω προς τα κάτω κι από κάτω προς τα πάνω. Να μπω στην κουζίνα, να ετοιμάσω... αρχικά το φαγητό των παιδιών. Από πού να το πιάσω και πού να το αφήσω; Που ολόκληρα μουλάρια δε σηκώνουν τον κώλο τους να πάνε να φάνε μόνα τους και θα πρέπει ΕΓΩ ΠΑΝΤΑ να κάνω την υπηρέτρια στο πεντάστερο, γιατί, φυσικά, ΑΥΤΟΣ, αυτός, δεν έχει πάει ούτε μια φορά να τους ετοιμάσει το παραμικρό. Ούτε ένα τوست. Επιτηρεί μόνο από πάνω σαν το κοράκι και δίνει και οδηγίες: *Βάλε λίγο παραπάνω στον Πάνο, αγόρι είναι, πρέπει να τρώει για να ψηλώσει. Και στη Γεωργία βάλε λιγότερο, κορίτσι είναι, πρέπει να προσέχει τη σιλουέτα της.*

Το βλέμμα μου τον προσπερνά, ταξιδεύει πίσω του, πίσω από το πάσο της κουζίνας, σαλόني κουζίνα ενιαίο το έχουμε, έτσι, για να ξέρετε και τα κατατόπια, άμα σας καλέσω καμιά φορά, μη χαθείτε στο σχέδιο!

Κοιτάζω πίσω του τη στοίβα με τα καθαριστικά και τη στοίβα με τα τρόφιμα μέσα στις τσάντες που έχουν έρθει από το σούπερ μάρκετ. Ναι, τα παραγγέλνουμε, κάποτε πηγαίναμε με τις ώρες και χαζεύαμε τις μουστάρδες και τώρα μας τα φέρνει ένα καλό παιδί ντελίβερι, εκεί τον βλέπω και τον δικό μου γιο που δε διαβάζει τίποτα και πώς θα το συντηρήσει και το κανάλι στο YouTube, άμα συναντάει στην έκθεση που τους βάζουν να γράφουν διαδικτυακά το «απεχθές» και δεν ξέρει ούτε τι σημαίνει ούτε πού απευθύνεται.

Βλέπω, που λέτε, τις στοίβες με τα πράγματα που πρέπει να βγάλω από τις σακούλες και να καθαρίσω ένα ένα, καταρα-

μένε γαμωιέ, κορονοϊέ, και βάλε αντισηπτικό, και βγάλε αντισηπτικό, και βάλε τη μάσκα, και βγάλε το γάντι, και μια μέρα που λάλησα εντελώς, λαλήσατεεεε, λαλήσατεεε, πήγα να πάρω μπρόκολα από το μανάβικο της γειτονιάς φορώντας τις φόρμες εφίδρωσης για αδυνάτισμα, γαλάζιες με λευκό και μάσκα και γάντια και καπέλο και γυαλιά ηλίου και νόμισαν οι άνθρωποι πως είμαι γιατρός που βγήκε από την Εντατική και με χειροκροτούσαν όλοι με περηφάνια και χαμόγελο, κι εγώ έφυγα τρέχοντας γεμάτη ντροπή και χωρίς να πάρω και τα μπρόκολα, ο καταραμένος ο Θεοχάρης ήθελε να πάει να τα πάρει μόνος του, και γύρισα σπίτι και κρύφτηκα στην τουαλέτα και πήδαγε και γάβγιζε σαν τρελός ο σκύλος Πότερ χωρίς το μαγικό σκουπόξυλο, στο οποίο θα ήθελα να ανέβω και να εξαφανιστώ, γιατί νόμιζε πως θα τον πάμε πάλι βόλτα.

Αχχχ, πάμε λοιπόν, αφού φτάσαμε ως εδώ, ωραία και σχεδόν καλά και κάπως με το μυαλό στο κεφάλι, να πούμε όλοι μαζί κι ένα τραγουδάκι, έτσι, για να μην ξεχνιόμαστε και να μένουμε και ζεστοί για το μεγάλο πάρτι που κάποια στιγμή θα κάνουμε, δεν μπορεί, θα το κάνουμε, κρατώντας όμως πάντα, έτσι, για να μην ξεχνιόμαστε, και τις απαραίτητες αποστάσεις. Πάμε να τραγουδήσουμε όλοι μαζί...

*Είμαι μια άλλη
ζω σε παράνοια,
τον εαυτό μου βρίσκω σπάνια...*

*Είμαι μια άλλη και θα φλιπάρω
δε θα αντέξω και θα σαλτάρω.
Είμαι μια άλλη και δεν μπορώ
θέλω να φύγω και να χαθώ.*

*Αλλά έχω ακόμη τόσα να πω
ήρθε κι η πεθερά μου απ' το χωριό
έφερε και τον πεθερό μου, μαζί κι αυτόν
η ζωή μου οδεύει προς τον χαμόν.*

*Φέρε μια πέτρα για να δεθώ
να πέσω στη θάλασσα και να πνιγώωω.*

Μήπως να γίνω στιχουργός; Μήπως ένα τόσο μεγάλο τα-
λέντο χαραμίζεται άσκοπα σε άλλα κι άλλα, άσχετα; Μήπως;
Μη φύγετε, μείνετε συντονισμένοι εδώ, γιατί, όπως θα
έχετε ίσως υποψιαστεί και από τους στίχους,

*...ήρθε κι η πεθερά μου απ' το χωριό
κι έφερε και τον πεθερό μου, μαζί κι αυτόν...*

τόρα θα αρχίσουν τα καλύτερα...

Κάνουμε μικρό διάλειμμα για να φάμε κάτι γλυκό και με-
τά κάτι αλμυρό και μετά πάλι κάτι γλυκό, σύντομο τηλεφώ-
νημα να δω αν άδειασε καμιά θέση στο Δαφνί και αμέσως
πάλι κοντά σας!

ΕΞΟΔΟΣ προς το επόμενο κεφάλαιο με ωραιότατη λευκή
ρόμπα με κίτρινους κρίνους και κόκκινες τουλίπες, παντόφλα
φαγωμένη από τον σκύλο, και οι δυο φαγωμένες, η μια χει-
ρότερη από την άλλη, και μαλλί με κατάσπρη ρίζα, πιασμέ-
νο με καλαμάκι από σουβλάκι που φάγαμε χθες βράδυ και
βρήκα πεταμένο κάτω από το τραπέζι.

Λαλήσατεεε; Λαλήσατεεε; Όχι ακόμη; Ωραία! Γιατί πρό-
πει να αντέξετε και τη συνέχεια!

Τρελαθήκατεεε; Τρελαθήκατεεε;

Κοντεύετε; Α, ωραία. Μια στιγμή να απολυμάνω στα γρήγορα έναν ζουρλομανδύα και πάμε παρέα να γελάσουμε, να ξεφύγουμε από τους πάντες και τα πάντα. Είχα, που λέτε, τον άντρα, τα παιδιά, τον σκύλο, μια δουλειά, και μια ωραία πρωία έκαναν την εμφάνισή τους η παγκόσμια πανδημία και τα πεθερικά μου! Γιατί χέρι χέρι έρχονται πάντα οι καταστροφές. «Ο καλός ο πεθερός, γάιδαρος καμαρωτός και η κακιά η πεθερά, κολοβή οχιά».

Και για περισσότερη τρέλα, σας έχω καυτό κούκλο του boy, που χορεύει τσίτσιδος στο απέναντι μπαλκόνι, έχω «καθαρισμό αύρας» για να διώξετε την αρνητική ενέργεια, έχω σουπερ σέξι μεγάλο έρωτα dj, όχι παίξε γέλασε, φίλες σε απόγνωση, τρελές παρακολουθήσεις και ωραιότατα υπαρξιακά τού τύπου «ποια είμαι;», «πού πάω;» και «με αδυνατίζει καθόλου η κόκκινη μάσκα με τις ροζ καρδούλες ή να αρκετώ στα κίτρινα γάντια που έχω στολίσει με πολύχρωμα φωτάκια;»

**Μια οικογένεια που θα μπορούσε να είναι... η δική σας,
στο πιο αστείο και επίκαιρο βιβλίο της εποχής μας.
Γιατί... και τα ζούμε και προλαβαίνουμε να τα γράψουμε!!!**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichios.gr

ISBN: 978-618-01-3625-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24722

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η